

**2008. április 15-én benyújtott kereset – Az Európai
Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság**

(C-154/08. sz. ügy)

(2008/C 171/29)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők:
M. Afonso és F. Jimeno Fernández, meghatalmazottak)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

- a Bíróság állapítsa meg, hogy – mivel úgy tekintette, hogy a „*registradores de la propiedad*” (ingatlan-nyilvántartást végzők) által mint a jelzőlog-nyilvántartási kerületek adóbeszedő irodáinak kinevezett beszedői által e minőségükben az autonóm közösségeknek nyújtott szolgáltatás nem HÉA-köteles – a Spanyol Királyság nem teljesítette a hatodik HÉA-irányelv⁽¹⁾ 2. cikkéből, valamint 4. cikke (1) és (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;
- a Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. A „*registradores de la propiedad*” olyan szakképzettséggel rendelkező személyek, akiket a spanyol állam nevez ki, és a *Registros de la Propiedad* (ingatlan-nyilvántartás) vezetésével bíz meg. Tevékenységüket saját felelősségük mellett végzik, munkájuk megszervezését illetően szabadon járnak el, alkalmazottaikat saját maguk választják meg, munkájukért javadalmazásban részesülnek, amely egyben a jövedelmüket képezi. Több autonóm közösség megbízta őket az egyes adók beszedésével kapcsolatos különféle feladatok elvégzésével. E szolgáltatás fejében a „*registradores de la propiedad*” a beszedett adók meghatározott százalékát kapják.
2. A spanyol állam eredetileg úgy gondolta, hogy a HÉA szempontjából a „*registradores de la propiedad*”-ot az autonóm közösségek részére végzett feladatuk ellátása szempontjából úgy kell tekinteni, mint HÉA-köteles tevékenységet végző egyéni vállalkozókat, illetve szakképzett személyeket. A spanyol kormány által e tekintetben felhozott érvek alapvetően a Bíróság C-235/85. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 1987. március 26-án hozott ítéletén⁽²⁾, valamint C-202/90. sz., Ayuntamiento de Sevilla ügyben 1991. július 25-én hozott ítéletén⁽³⁾ alapulnak.
3. 2003. július 12-i ítéletében a Tribunal Supremo (spanyol legfelsőbb bíróság) azt állapította meg, hogy az „*registradores de la propiedad*” az autonóm közösségek által rájuk bízott – egyes adók beszedéséből és behajtásából álló – feladataik ellátása tekintetében egyszerűen köztisztviselőknek minősülnek, akik a közigazgatási szervezetrendszer részét képezik. Ezen – a törvényesség érdekében indított jogorvoslat nyomán született – ítélet alapján a spanyol kormány úgy véli, hogy az említett szolgáltatás nem HÉA-köteles.

4. Ezzel szemben a Bizottság álláspontja szerint az „*registradores de la propiedad*” által az autonóm közösségek részére végzett szolgáltatás a hatodik irányelv 2. cikkében szereplő általános szabály értelmében HÉA-köteles. E következtetés abból ered, hogy a „*registradores-liquidadores*” (ingatlan-nyilvántartást végző adóbeszedők) olyan szakképzett személyek, akik a szolgáltatás elvégzéséhez szükséges humán erőforrásról és tárgyi eszközökről önállóan gondoskodnak, ahogyan az említett irányelv 4. cikkének (1) bekezdése előírja, és így az általuk végzett szolgáltatást nem jellemzi olyan alárendeltség, illetve függőség, amely a közigazgatás szervezetrendszerébe tartozó köztisztviselők által nyújtott szolgáltatások esetében viszont elengedhetetlen, és ennél fogva e szolgáltatás nem HÉA-köteles. A „*registrador-liquidador*” nem az autonóm közösség közigazgatási szerve, és nem is képezi annak szervezetileg integrált vagy belső részét, hanem olyan független és elkülönült fél, akivel az autonóm közösség szolgáltatásnyújtásra irányuló, visszerthes szerződést köt.

5. Ennél fogva a Bizottság úgy véli, hogy a jelen ügyben fennállnak az ítélkezési gyakorlat által megkövetelt azon előfeltételek, amelyek megalapozzák a Spanyol Királyság felelősségének megállapítását a közösségi jog olyan értelmezéséből eredő kötelezettségszegés miatt, amely sem annak szellemével, sem céljával, sem a Bíróság ítélkezési gyakorlatával nincs összhangban. A Bizottság elsőként hangsúlyozza a legfelsőbb bíróság mint az alkotmányossági garanciákat kivéve minden szempontból legfelsőbb szintű igazságszolgáltatási szerv rangját. Másodsorban kiemeli az említett bíróság által hozott azon ítélet jelentőségét és hatását, amely elvi szinten ellentétes a Bíróság által adott értelmezéssel, és amely – kötelező ereje miatt – teljes fordulatot okozott az alacsonyabb szintű szervek és a spanyol közigazgatás addigi gyakorlatában. Harmadrészt a Bizottság a HÉA terén tapasztalható káros hatásokra hivatkozik, amelyek a Közösség saját forrásait is érinthetik. Ennél fogva a Bizottság álláspontja szerint a spanyol kormány nem hivatkozhat a legfelsőbb bíróság által hozott ítéletre közösségi jogi kötelezettségei megszegése igazolásaként.

⁽¹⁾ A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapítás – szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.).

⁽²⁾ EBHT 1987., 1471. o.

⁽³⁾ EBHT 1991., I-4247. o.

A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2008. április 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – E.H.A. Passenheim-van Schoot, másik fél az eljárásban: Staatssecretaris van Financiën

(C-157/08. sz. ügy)

(2008/C 171/30)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia)

Az alapeljárás felei

Felperes: E.H.A. Passenheim-van Schoot

Másik fél az eljárásban: Staatssecretaris van Financiën

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az EK 49. és az EK 56. cikket, hogy azok nem akadályozzák a tagállamot abban, hogy olyan esetekben, amelyekben a tagállam adóigazgatása elől külföldi megtakarításokat (külföldi megtakarításokból származó jövedelmeket) titkolnak el, a tagállam olyan jogszabályt alkalmazzon, amely a hatékony ellenőrzési lehetőségek hiányának ellensúlyozásaként a külföldi követelések vonatkozásában az utólagos behajtás elévülési idejét tizenkét évben határozza meg, miközben a belföldön található, hatékony ellenőrzés alá vonható megtakarítások(ból származó jövedelmek) vonatkozásában az utólagos behajtás elévülési ideje öt év?

A T-306/05. sz., Isabella Scipparcercola és Ioannis Terezakis kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2008. január 16-án hozott ítélet ellen Isabella Scipparcercola és Ioannis Terezakis által 2008. április 15-én benyújtott fellebbezés

(C-159/08 P. sz. ügy)

(2008/C 171/31)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbezők: Isabella Scipparcercola és Ioannis Terezakis (képviselő: B. Lombart, ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: Az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbezők kérelmei

A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-306/05. sz., Isabella Scipparcercola és Ioannis Terezakis kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2008. január 16-án hozott ítéletét, amely elutasította a 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet⁽¹⁾ 7. cikkének (2) bekezdése alapján hozott, a fellebbezőkkel 2008. február 6-i levélben közölt 2005. május 2-i bizottsági határozat megsemmisítésére irányuló keresetüket, amely határozat megtagadta az azzal kapcsolatos alapos vizsgálat megindítását, hogy az erőfölénys helyzetben levő új spatai Athéni Nemzetközi Reptér (AIA) túlzott mértékű díjakat szedett a következő díjak esetében:

- (a) utasbiztonsági díj,
- (b) az utasterminál-létesítmények díjai,
- (c) gépjárműparkoló-használati díjak;

– kötelezze a Bizottságot a jelen eljárás és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbezők szerint az Elsőfokú Bíróság nem állapította meg, hogy a Bizottság azzal, hogy megtagadta az AIA biztonsági, utasterminál- és gépjárműparkoló-használati díjainak költségeikkel összefüggő vizsgálatát, valamint azzal, hogy az AIA által és egyéb, az EK 82. cikk értelmében az AIA-éval nem versenyző szolgáltatásokat nyújtó európai repülőtereken szedett díjak közötti összehasonlításai nem voltak meggyőzőek, megsértette a 27/76. sz., United Brands kontra Bizottság ügyben kialakított közösségi jogot, továbbá az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot azzal, hogy nem állapította meg, hogy a Bizottság először is nem vett figyelembe – amint azt a C-119/97. sz., Ufex és társai kontra Bizottság ügyben kialakított joggyakorlat megkívánta volna – minden, a vitatott határozat elfogadásának idején fennálló tényállási elemet, másodsor, a vitatott határozatot a valóságnak ellentmondó tényekre alapozta, és így a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el és visszaélt hatáskörével.

A fellebbezők szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy nem állapította meg, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el akkor, amikor úgy ítélte meg, hogy a biztonsági ellenőrzések nem képeznek gazdasági tevékenységet, a parkoló-szolgáltatások pedig az EK 82. cikk értelmében nem képeznek releváns piacot.

Ami az állítólagos téves jogalkalmazást illeti, tekintettel arra, hogy a Közösségen belüli és nemzetközi járatok utasaira magasabb utasterminál-létesítményekre vonatkozó díjat szabnak ki, mint a belföldi járatok utasaira, és arra, hogy a menetrendszerű járatok utasaira alkalmazzák az utasterminál-létesítmények és díjait és a biztonsági díjakat, a charter-járatok utasaira viszont nem, a fellebbezők azt állítják, hogy az Elsőfokú Bíróság nem állapította meg, hogy a Bizottság nem bizonyosodott meg arról, hogy az AIA gyakorlata nem sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmát.

Végül a fellebbezők azt állítják, hogy az Elsőfokú Bíróság nem állapította meg, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a megállapított jogokat és eljárásokat először is azzal, hogy figyelmen kívül hagyta a panaszosok által benyújtott hivatalos forrásokból származó adatokat, amelyekből kitűnik, hogy az AIA túl magas árakat alkalmazott, másodsor azzal, hogy a spatai díjakat és az egyéb repülőtereken szedett azon díjakat hasonlította össze, amelyek az EK 82. cikk alkalmazása szempontjából irrelevánsak, harmadszor pedig azzal, hogy az AIA-nak megküldött információkérésben többek között nem vizsgálta meg a repülőtér építési költségeit, az AIA cégalapítási költségeit és tevékenysége megindításának költségeit.

⁽¹⁾ A Bizottság által az EK-Szerződés 81. és 82. cikke alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004 EK bizottsági rendelet (HL L 123., 18. o.).